

РЕШЕНИЕ

№ 287

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **8172** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на С. Н. Н., с адрес: Затвора - [населено място], срещу отказ на Директора на дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието на Република България, да предостави достъп до обществена информация по Заявление с вх. № 95-00-108/10.07.2023 година. Жалбоподателят твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени административния акт и да върне преписката по заявлението на ответния орган с указания за предоставяне на исканата информация.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ. Претендира направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Моли, съдът да постанови решение, с което да я отхвърли. Твърди, че исканата информация не съществува във вида, в който е поискана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при уважаване на жалбата, моли съда да откаже присъждането на адвокатско възнаграждение или възразява срещу

прекомерност на претендирано възнаграждение, съгласно чл.78, ал.5 от ГПК.

АССГ, второ отделение, 53 състав, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и становищата на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заявление с вх. 95-00-108/10.07.2023 година жалбоподателят е сезирал Министъра на правосъдието на Република България с искане за предоставяне на информация, както следва : Колко съдебни акта има постановени по реда на чл.304, ал.2 от АПК срещу длъжностни лица от структурата на Министерството на правосъдието, за периода от 2009 до 2022 година, включително, като се иска предоставяне на информация за всяка година поотделно, а при наличие на такива да бъдат посочени техните индексационни номера.

С писмо с изх. № 95-00-108/23 от 19.07.2023 година, Директорът на дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието на Република България по същество е отказал да предостави исканата информация, като подробно е разяснил какво се включва в понятието обществена информация и какви са източниците на такива данни. Изтъкнато е, че така заявената информация не се съдържа в конкретен създаден източник на такива данни, който да се съхранява в МП, в рамките на неговата дейност, а следва да се създава само поради искането на заявителя, без да има законово задължение за събиране на данни от такова естество. Принципно, органът е отчел факта, че е задължен субект по смисъла на чл.3 от ЗДОИ, в качеството на държавен орган, но конкретно поисканата информация е преценена като неотнормирана към критериите, по които дължи търсене и обобщаване на такава информация.

Липсват данни за надлежно връчване на отказа на жалбоподателя, поради което не може да се направи извод във вреда на жалбоподателя за просрочие на подадената жалба, а същият е адресат на оспорения административен акт, по съществото си неблагоприятен за заявителя, доколкото му се отказва предоставянето на поисканата информация. В този смисъл, съдът намира жалбата за процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Оспореният в настоящото производство акт по своята същност е изричен писмен отказ за предоставяне на обществена информация по реда на ЗДОИ, каквото производство несъмнено е образувано с постъпване на подаденото по този законов ред заявление до сезирания държавен орган. Актът е постановен от компетентен административен орган – Директора на дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието на Република България, арг. чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, оправомощен със Заповед № ЛС-04-231/12.06.2023 година от Министъра на правосъдието на Република България /л.30/. Спазена е изискуемата от закона писмена форма.

Видно от подаденото от оспорващия заявление, същото отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 1, 2 и 4 от ЗДОИ за съдържание и реквизити.

Решението на ответника съдържа ясни и подробни мотиви, макар да няма формално структурирана разпоредителна част /диспозитив/ волята на органа е изразена недвусмислено, като по същество е постановен отказ от предоставяне на търсената информация. Актът е надлежно мотивиран.

При така направените констатации съдът намира, че при постановяване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които представляват основания за отмяната на административния акт.

Съдът счита, че поисканата информация може да се квалифицира като служебна по смисъла на чл.11 от ЗДОИ, тъй като обективно може да се събира, създава и съхранява по повод дейността на отделните служители на Министерство на правосъдието. Безспорно, сезираният орган има качеството на орган по назначаване, по аргумент от чл.10, ал.2, т.5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, тъй като Министърът на правосъдието, чрез Дирекция „Управление на човешките ресурси“, регистрира издадените заповеди, свързани с правоотношенията на служителите. В тази връзка, се съхранява информация за възникналите, респ. прекратени трудови и служебни правоотношения. Вярно е, че в т.нар. служебни досиета на работниците/служителите следва да се съдържа информация за наложени наказания, но по същество това се отнася за дисциплинарните наказания. Обаче, съхраняването на тази информация в МП /относно служебните досиета/ е за целите на служебното правоотношение и МП не може да бъде задължен да я оповестява по този ред. Колкото до санкциите наложени по реда на чл.304, ал.2 от АПК, то същите не са наложени от работодателя /органа по назначението/, а се налагат със съдебен акт, както добре е известно на заявителя- жалбоподател за конкретно извършено от съответното длъжностно лице административно нарушение. Последното се налага за неизпълнение на съдебно решение, по отношение на конкретен субект за конкретен случай. Не може да се сподели виждането разбирането на заявителя, че с получаването на такава информация, същият ще даде възможност на гражданите, вкл. на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти, каквито са целите на предоставената по този ред информация, с оглед нормата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ. Дори такава информация да се анализира и обобщава по собствена преценка на държавен орган, то предоставянето ѝ не може да създаде впечатление за дейността на цялата структура. Както вече бе посочено, естеството на тази информация не може да послужи за такива цели, а приемането на противното означава да се приеме априори, че длъжностните лица от състава на министерството извършват по правило административни нарушения по чл.304, ал.2 от АПК, за които системно във времето им се налагат такива наказания. Обективно не може да се направи извод за дейността на служителите чрез предоставяне на тази информация, защото както става ясно и от текста на закона, тези санкции се налагат за неизпълнение на задължения, произтичащи от съдебни актове. Както е известно, наказанията се налагат за виновно неизпълнение на задължения, а не за неизпълнение по обективни причини. В този смисъл, представянето на подобна обобщена информация няма как да послужи за създаване мнение относно функционирането на структурата, като цяло, а за деяния, за които са санкционирани отделни служители. Длъжностните характеристики на служителите от министерството определят конкретните им задължения, а задълженията за изпълнение на съдебен акт произтича от конкретното съдебно производство, по което конкретен служител, с оглед заемана от него длъжност и бил страна в процеса и в тази връзка е задължен от съда да изпълни нещо и т.н. Не би могло да се извършва подобен анализ, за обосноваване на извод как служителите от ведомството изпълняват своята служебна дейност, тъй като съдебните актове биха могли да бъдат постановявани в голям спектър от производства от съвсем различни категории и с тях се вменяват съвсем различни по естеството си задължения на конкретни лица, които отново следва да се отбележи, че са страни в конкретното производство или дейността им е корелативно свързана с дейността на съответната страна, за да се считат за задължени от конкретния съдебен акт, поради

което няма как с подобни статистики да се извежда извод за дейността на ведомството /министерството/ като цяло, в каквата насока следва да бъде предоставяната информация. Наред с това, следва да се отбележи и че извличането и обобщаването на данни, дори да се съхраняват от ответника би представлявало съвсем нов по съдържание документ, като носител на информация, поради което няма основание ответникът да се задължава в този аспект.

Предвид всичко изложено, постановеният отказ е постановен в съответствие и с материалния закон, респективно неговите цели, а подадената против акта жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, ответната страна има право на разноси, което с оглед участието на упълномощен юрисконсулт обуславя необходимостта от уважаване на своевременно направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но не в поискания от страната размер от 240 лева, а в минималният размер от 100 лева, съгласно нормата на чл.24 от НЗПП, доколкото делото не се отличава с никаква фактическа и/или правна сложност, за да се присъжда възнаграждение в максималния размер. Вярно е, че освен участието си в открито заседание, пълномощникът на страната е изготвила и писмено становище, но същото обективира под формата на справка подадени до органа заявления, поради което няма пряко отношение към предмета на настоящото производство и не може да предпостави определяне на по-високо възнаграждение на представителя.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172, ал. 2, вр. с ал.1 от АПК, съдът
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от С. Н. Н. против Отказ на Директора на дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието на Република България, да предостави достъп до обществена информация по подадено от него Заявление с вх. № 95-00-108/10.07.2023г., обективиран в писмо-изх.№ 95-00-108/23/ от 19.07.2023г,като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА С. Н. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на правосъдието на Република България, сумата от 100 (сто) лева, разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: